

Novel·la autobiogràfica El subdirector del diari 'La Stampa' publica un relat ple de tendresa i sinceritat sobre com el va afectar perdre la mare quan tenia nou anys. L'obra, ben rebuda per la crítica, és un gran èxit de vendes a Itàlia

Sense el petó de bona nit

La mare deixa la bata damunt del llit del nen la nit que mor

LORENZO DOMÍNGUEZ / GETTY IMAGES

Contes per ser feliç

Massimo Gramellini és autor de diversos llibres sobre societat i política. Té una brillant prosa, simple i directa, exempta d'artificis. A Espanya, precedint *Deixa't portar pels somnis* ha publicat *La última frase de los cuentos* (Suma de Letras) una faula moderna sobre la felicitat amb un missatge d'esperança que seria alguna cosa com enamora't de la teva ànima per gaudir plenament de la vida, i si no saps com, comença pel principi. I proposa a més aprofitar els esdeveniments que ens passen, dolorosos o no, per superar-nos i començar de nou.

xò. No necessita aquests ornaments. La família en què neix l'autor s'assembla a qualsevol altra de classe mitjana, els seus pares són força arquetípics, els fets no són –malauradament– excepcionals: mare amb càncer que mor i deixa un nen de nou anys. Total, és el relat, ras i curt, de les conseqüències de viure sense una mare. A l'autor principalment el consumeix el dubte de com hauria crescut a recer d'una família. El seu pare no l'abandona, més aviat fa el que pot, es dedica a les coses pràctiques que toquen per pujar el nano, com ara posar flors artificials amb aigua a la tomba de la mare. És cert que no li fa el petó de bona nit, que detesta que s'aturi a agafar una margarida de la gespa quan juga a futbol, i que el dia que va haver de respondre el per què del seu fill deixa anar un discurs racional, mentre aparca el cotxe, que acaba dient que tots dos havien perdut alguna cosa però l'un més que l'altre, perquè una parella es pot substituir però una mare no, mai. És certa tota aquesta poca traça emocional, però també ho és que a la seva manera li demostrava afecte, portant-lo al futbol i protegint-lo del dolor.

El resultat és que el nen creix amb una immensa inseguretat en si mateix. "Amb tantes i tantes mares que hi havia pertot arreu, per què carai havia mort la meua? Els meus companys anaven a escola acompanyats de la mare, menjaven els bistics amb mantega de la mare, quan estaven tristos s'enfonaven en els braços de la mare. Per què jo no?" El so del cop rebut per la mort de la seva mare ressona d'adult i el deixa fora de combat en els moments més importants de la seva vida. Va fent així fins que arriba als quaranta anys i una veritat li és revelada. Si fins aquesta revelació la novel·la es llegeix amb delectança, després encara és més interessant perquè introdueix una fiblada de realitat nova que permet rellegir el passat. Acaba, això sí, una mica abruptament, en dissonància amb la cura que ha dominat tot el relat. |

Massimo Gramellini
Deixa't portar pels somnis / Me deseeo felices sueños
Traduït al català per Esdras Jaruchik i al castellà per Teresa Clavel Lledó

AMSTERDAM / DESTINO
200 / 208 PÀGINES
16,90 / 16,50 EUROS

La última frase de los cuentos

SUMA DE LETRAS
336 PÀGINES
16,50 EUROS

CARINA FARRERAS

El subdirector de *La Stampa*, Massimo Gramellini (Torí, 1960) va decidir escriure un assaig sobre la manera de superar l'abúlia i la resignació en aquests temps de crisi. El llibre s'havia de dir *Nessun dorma* (*Que ningú no s'adormi*). Es va reunir amb els editors per compartir la idea. Tenia pensat escriure-hi una prefaci autobiogràfic, perquè el periodista considerava important el seu propi aprenentatge en la vida en qualitat d'orfe. I, al despatx de l'editor, va començar a relatar el moment que la seva mare va morir d'infart a conseqüència d'un càncer que tenia. Allò es va comen-

çar a omplir de gent absorta amb la seva història. Com a bon periodista va saber veure que allò no havia de ser només un pròleg: era un llibre. I *voilà!* Aquí tenim ja destil·lada en paraules escrites –i traduïda– aquesta reeixida novel·la, tendra i directa, capaç de fer-nos sentir, com als editors de Longanesi, punxades al cor mentre la llegim.

De nanos orfes, en la història de la literatura bé que n'hi ha, esclar, com en la vida. Els nens desventurats de Dickens o els aventurers de Mark Twain en són només alguns exemples. Però el nen orfe que explica la seva vida a *Deixa't portar pels somnis* (*Fai bei sogni*)

és una mica diferent dels ficcionats fins ara pels grans clàssics, fins i tot –afegeixo ara– del més contemporani Harry Potter, personatge que no sembla traumatitzat per haver crescut sense pares sinó pel fet que s'haguessin mort de manera violenta. Pobresa, maltractament, abandonament, assassinat... no, aquí no s'explica res de tot això.

El so del cop rebut per la mort de la mare el deixa fora de combat en els moments més importants de la vida

SONY
make.believe

Sony Reader, superprim amb pantalla tàctil

El Sony Reader ofereix una experiència de lectura tan natural com un full de paper, gràcies a la seva pantalla tàctil de 6" sense reflexos. Incorpora connexió Wi-Fi per a què puguis buscar informació sobre les teves lectures, i és compatible amb els formats estàndards ePub i PDF.

Reader.

Descobreix-lo a Sony Store, Sony Centers i sony.es/reader

